

BOBBIE PEERS

VILJAMAS VENTONAS

ORBULATORIAUS AGENTAS

TREČIA KNYGA

baltos lankos

BOBBIE PEERS

VILJAMAS VENTONAS

ORBULIATORIAUS
AGENTAS

TREČIA KNYGA

Iš norvegų kalbos vertė Justė Nepaitė

baltos lankos

Didysis Benas, Londonas

VISAME PASAULYJE GARSUS LAIKRODIS tamsus dunksojo virš didingų pastatų. Pilkšva mėnesiena atsispindėjo jo ciferblate. Gigantiškos rodyklės rodė pusę keturių. Tyliai almėjo čia pat tekanti Temzė. Londonas skendėjo giliame miege.

Buvo taip tyku, kad stovėdamas gatvėje galėjai girdėti aukštai bokšte tiksintį laikrodžio mechanizmą. Tačiau netrukus nakties tamsoje jo tiksėjimą užgožė kai kas kita.

Žingsniai.

Blyškioje gatvės žibinto šviesoje kartu su artėjančiais žingsniais tįso žmogaus šešėlis. Tada pasimatė aukštas siluetas ir žmogysta stabtelėjo prie Didįjį Beną juosiančios tvoros.

Tai buvo vyras plačiakrašte skrybėle ir ilgu paltu. Jis dirstelėjo į laikrodį. Akimirką stovėjo nejudėdamas, tarsi

tamsioje gatvėje stūksanti statula. Paskui ūmai peršoko tvorą ir priėjo prie bokšto sienos. Pasirausė kišenėse, kol rado, ko ieškojo, – nedidukes metalines dureles, ne didesnes kaip degtukų dėžutė. Blyškia ranka jis perbraukė šiurkšnią bokšto sieną ir, tarsi ši būtų iš magneto, prilipdė metalines dureles. Mechaniškais judesiais spragsėdamos jos ėmė plėstis. Vis didėjo. Kol tapo visiškai įprastų durų dydžio.

Vyras budriai apsižvalgė, tada pravėrė duris ir įėjęs vidun uždarė jas sau už nugaros.

Netrukus durys vėl prasivėrė ir vyras išėjo laukan. Rankose kažką laikė. Į murziną skiautę įsuktas daiktas atrodė sunkus.

Vyras uždarė duris. Šios ėmė trauktis ir vyras galiausiai nukrapštė jas nuo sienos. Įsidėjęs į kišenę apsidairė, tada peršoko per tvorą ir pradingo nakties tamsoje.

Jo žingsnių garsas nuslopo ir vėl stojo tylą. Dar gūdesnė tylą.

Didžiojo Beno rodyklės liovėsi tiksėjusios.

Slaptame Posthumanistinių tyrimų instituto kontrolės centre Anglijoje sublyksėjo raudona pavojaus signalo lempelė. Po ja sužibo užrašas: DIDYSIS BENAS, LONDONAS. Persigandęs technikas pakėlė akis. Kavos gurkšnis pateko ne į tą gerklę ir jį apėmė pasiutęs kosulio

priepuolis. Kosėjo neatitraukdamas akių nuo blyksinčios lempelės.

– Skambinkit Gofmanui, – atitokęs pasakė virpančiu balsu. – Tuoju pat!

1 SKYRIUS

– VILJAMAI, – pasigirdo balsas.

Viljamas apsivertė ant kito šono ir ant galvos užsitraukė pagalvę.

– Viljamai, – pakartojo balsas. – Kelkis.

– Palauk, – suniurzgė Viljamas. – Aš dar truputį pamiegosiu.

– VILJAMAI! DABAR!

Atsisėdęs lovoje Viljamas apsidairė. Plaukai stirksojo į visas puses, akių vokai buvo sunkūs ir švinas. Jis pažvelgė į naktinį staliuką, kur stovėjo nešiojamasis kompiuteris. Iš ekrano jam šypsojosi senelio veidas.

– Tavo mama užkurs man pirtį, jei laiku nepakelsiu, – pasakė senelis. – Todėl kelkis, kad ir koks neišsimiegojęs būtum.

– Žinau... – pradėjo sakyti Viljamas ir nuleido kojas ant žemės. Grindys buvo šaltos ir jis išsyk panorė lįsti atgal po patalais. Pagalvojo, kad seneliui nuskilo, jog jis yra kompiuterinė programa. Jam nebereikia keltis rytais.

– Po devyniolikos minučių turėsi išeiti pro duris, – priminė senelis.

Viljamas atsistojo ir susirado drabužius.

Mama ir tėtis tokiu metu jau būdavo išėję į darbus, todėl senelis turėjo užtikrinti, kad Viljamas nepavėluos į pamokas. Po to, kai iš instituto gavo egzoskeletą, tėtis galėjo judėti be neįgaliojo vežimėlio. Ir gavo darbą vietiniame muziejuje. Tame pačiame, kuriame Viljamas prieš kiek daugiau nei metus iššifravo sudėtingiausią pasaulio kodą. Kodą, apvertusį jo gyvenimą aukštyn kojomis.

– Kiek dar dienų liko? – tempdamasis per galvą megztinį paklausė Viljamas.

Atsakymą žinojo, bet jam patikdavo išgirsti jį iš senelio. Tai tapo jų kasdieniu ryto ritualu. Viljamas netvėrė laukdamas, kada galės grįžti į institutą.

– Vienuolika, – šypsodamasis atsakė senelis. – O iki autobuso liko penkiolika minučių. Tau teks mane išjungti.

Viljamas priėjo prie nešiojamojo kompiuterio.

– Geros dienos. – Senelis mirktelėjo. – Ir neįsivelk į kokią nors bėdą.

– Ir tu, – atsakė Viljamas ir pamojavo seneliui. Išjungė kompiuterį ir ištraukė atmintuką.

Tada priėjo prie didžiojo rašomojo stalo, kurį buvo gavęs iš senelio. Atsargiai įdėjo atmintuką į stalčių ir mažu raktuku jį užrakino.

Po dešimties minučių Viljamas jau skuodė įvažiuojamuoju keliuku. Paskutinę minutę spėjo susitepti sumuštinį ir išbėgęs ant šaligatvio jo atsikando. Tada sustojo it įbestas. Tiesiai priešais jį stovėjo vyras. Apsirengęs raudona uniforma, užsismaukęs skrybėlę, kurios kraštai dengė veidą. Rankose laikė nedidelį pilką paketą.

– Ar jūs Viljamas? – paklausė.

Viljamas delsė atsakyti.

– Viljamas Ventonas? – pakartojo vyras ir žengtelėjo arčiau. Jam pajudėjus kažkas spragtelėjo. Viljamas dirstelėjo į vyro batus. Juodi ir balti. Negi jis avi stepo batais?

Viljamas apsidairė. Gatvėje nieko nematyti. Už vyro pastebėjo raudoną pašto automobilį. Atrodė senas. Apibrailžytas ir aplamdytas.

– Turiu itin svarbų ir skubų siuntinį Viljamui Ventonui, – pasakė vyras. – Ar tai jūs?

Viljamas sunkiai nurijo sumuštinio kąsnį.

– Taip, – nedrąsiai atsakė.

– Ar turite asmens dokumentą? – paklausė paštininkas.

– Naaa... – Viljamas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė autobuso kortelę.

– O tokį, kuriame būtų jūsų nuotrauka?

– Čia parašytas mano vardas. – Viljamas parodė.

Paštininkas kažką sumurmėjo panosėje ir atsargiai padėjo siuntinį ant žemės. Tada atidžiai apžiūrėjo autobuso kortelę.

– Gerai, – po kurio laiko pasakė ir žengtelėjo žingsnį ataturpstatas. – Tikiu jumis. Garbė pagaliau su jumis susipažinti, ponaiti Ventonai.

Jis nusilenkė ir kelis kartus patapsėjo batu į asfaltą. Tada atidavė Viljamui autobuso kortelę ir ištiesė siuntinį.

– Prašom.

Viljamas paėmė siuntinį ir nustebo, koks šis sunkus.

– Kas čia? – paklausė papurtęs.

– Atsargiai, – perspėjo paštininkas. – Laikykite siuntinį atsargiai. Ir atidarykite jį, tik kai būsite vienas.

– Vienas?

Viljamas pamėgino pažvelgti paštininkui į akis, bet jo veidas skendėjo skrybėlės kraštų metamame šešėlyje.

– Vienut vienutėlis. Tai neskirta keturioms akims.

Tą akimirką Viljamas išgirdo gatve atburzgiančią autobusą.

– Man metas eiti, – pasakė ir pasileido į autobusų stotelę.

– Atsargiai! – dar išgirdo pavymui šaukiant vyrą.

Viljamas pribėgo stotelę kaip tik tą sekundę, kai prasi-vėrė autobuso durys. Įlipęs vidun atsigręžė į įvažiuojamąjį keliuką. Paštininkas ten tebestovėjo į jį stebeilydamas. Bet kai Viljamas susirado laisvą vietą ir autobusas ėmė riedėti pro jo namus, paslaptingojo paštininko nebebuvo matyti.

2 SKYRIUS

PONAS HUMBURGERIS ŽINGSNIAVO pirmyn atgal priešais lentą.

– Išgirdę, kad suveikė priešgaisrinė signalizacija... – Jis stabtelėjo ir įsmeigė griežtą žvilgsnį į mokinius. – Visi gražiai ir ramiai atsistojate ir tvarkingai išeiniate pro duris.

Viljamas sėdėjo suole ir stengėsi susikaupti klausydamasis, ką sako ponas Humburgeris. Bet jam sunkiai sekėsi, mintys vis sukosi apie kuprinėje gulintį keistą siuntinį.

– Tada visi klasėmis susiburiame mokyklos kieme ir tvarkingai laukiame, kol atvažiuos ugniagesiai, – tęsė ponas Humburgeris.

Vyko priešgaisrinės pratybos. Dauguma mokinių jų nekantriai laukė, nes tai reiškė, kad bus nutrauktos įprastinės pamokos. O šiandieninės pratybos turėjo būti ypač smagios, mat atvažiuos ugniagesiai.

Ponas Humburgeris dirstelėjo į laikrodį ant sienos.

Kai sekundinė rodyklė pasiekė dvylika, koridoriuje ėmė kaukti signalizacija. Subrūščiojo kėdės, visi kaip vienas pakilo iš savo vietų.

– Tik be panikos! – sušuko ponas Humburgeris, abiem rankomis mosikuodamas mokiniams, kur eiti.

Viljamas žinojo, kad mokytojai tarpusavyje rungtyniauja, kieno klasė į mokyklos kiemą išeis pirma.

Ponas Humburgeris mažais žingsneliais prilėkė prie durų ir pamojo mokiniams.

– Visi į eilutę. Palikite kuprines klasėje. Netrukus grįšime.

Viljamas pasilenkęs atsargiai ištraukė iš kuprinės siuntinį ir pasikišo po megztiniu. Priešgaisrinės pratybos šiandien jam išeis į naudą. Niekas nepastebės, jei išsmuks iš mokyklos. Jam rūpėjo išsiaiškinti, kas siuntinyje.

– Visi žygiuojame į taktą! – sušuko ponas Humburgeris. Prie lūpų prisidėjo švilpuką ir švilpčiojo taktą iš visų plaučių, lydėdamas mokinius prie durų.

Visa klasė nusekė jam iš paskos ir drauge nužingsniavo koridoriumi it nedidelė Gegužės septynioliktosios eiseną*. Jiems einant, iš kitų kabinetų taip pat ėmė plūsti mokiniai ir ponas Humburgeris suskubo. Švilpuku pūsčiojo vis spartesnią taktą, o žygiuojantys mokiniai stengėsi neatsilikti.

Viljamas apsidairė po koridorių. Dabar būtų puiki proga pasislėpti. Mokytojų kambario durys buvo praviros, o jame tuščia. Jis atsiskyrė nuo voros ir įsmuko vidun.

* Gegužės septynioliktoji – Norvegijos konstitucijos diena, viena didžiausių švenčių šalyje. Šią dieną įvairiuose miestuose organizuojamos vaikų ir orkestrų eisenos (čia ir toliau – vert. past.).

Uždaręs duris kurį laiką klausėsi koridoriuje trepsinčių žingsnių. Pono Hamburgerio švilpuko garsas vis tolo ir galop nutilo.

Viljamas palūkėjo, kol koridoriuje stėjo visiška tyla. Tada priėjo prie lango ir pažvelgė laukan. Į mokyklos kiemą riedėjo trys ugniagesių automobiliai. Ponas Hamburgeris mosikavo jiems, kur sustoti, tačiau vairuotojai nekreipė į jį dėmesio ir sustojo visai kitur.

Viljamas iš po megztinio išsitraukė siuntinį ir prisėdo ant sofos. Padėjo siuntinį ant stalo priešais ir kelias sekundes į jį stebėjosi.

Kas tai galėtų būti?

Viljamas atrišo virvelę ir ėmė atsargiai vynioti storą pilką popierių. Prisiminė, ką sakęs paštininkas. Kad su siuntiniu reikia elgtis atsargiai.

Jo širdis ėmė smarkiau plakti. Popieriaus buvo keli sluoksniai. Pamažu kažkas ėmė matytis.

Metalinė piramidė.

Ji buvo padengta keistomis geometrinėmis figūromis, pulsuojančiomis balta šviesa.

Išsyk prasidėjo ir taip gerai pažįstamos vibracijos. Iš pradžių pilve, paskui ėmė kilti stuburu. Viljamo mintyse piramidės simboliai atitrūko nuo metalinio paviršiaus ir pakibo ore.

Kodas.

Piramidė buvo kodas!

Viljamas atsilošė sofoje ir ore sklendžiantys simboliai sukrito į savo vietas. Jis labai norėjo išspręsti kodą, bet bijojo. Paskutinį sykį, kai išsprendė kodą, kurio reikšmės nežinojo, aktyvavo kriptalo portalą Himalajuose. Viljamas neketino dar sykį lipti ant to paties grėblio. Prieš ką nors darydamas, pirma pasitars su seneliu. Jau ketino vėl supakuoti piramidę, kai atplėšęs duris vidun įvirto ponas Humburgeris.

– Štai kur tu! – suriko. – Per tavo pralaimėjome susibūrimo rungtynes.

Ponas Humburgeris rubuiliu pirštu bedė į Viljamo pusę.

– Kuo čia dabar užsiimi?

Viljamo rankose pastebėjo piramidę.

– O čia kas?

Viljamui nė nespėjus atsakyti, ponas Humburgeris išlupo ją iš rankų.

– Atsargiai... – Viljamas pyktelėjo.

Piramidė sukibirkščiavo ir ponas Humburgeris suriko.

– Kas su ja darosi?! – sutrikęs subliuvo ir nusvirduliavo ataturstas. – Padaryk, kad liautųsi!

Atsitrenkęs į sieną liko stovėti.

Piramidė vis dar kibirkščiavo ir vibravo ant stalo. Viljamas ištiesė ranką, bet piramidė nukrito ant grindų ir ėmė judėti į pono Humburgerio pusę.